

[Holger Andersen.]

Rigsdagen, have Ledelsen af dette Udvalg. Rigsdagen er Bevillingsmyndigheden, og Rigsdagen bør derfor ogsaa i første Linie have Indseende med de Planer, der kommer til at foreligge. Desuden ser vi med Betænkelighed paa hele den Tendens, at snart den ene og snart den anden ministerielle Embedsmand skal være Formand for den ene eller den anden Kommission eller Udvalg; Medlemsskabet af Kommissioner lægger i høj Grad Beslag paa vedkommende Tjenestemand's Arbejdskraft, og naar han skal være Formand, lægges der yderligere et særligt Arbejde paa ham. Ud fra disse Betragtninger, baade under Hensyn til at Rigsdagen, der endnu ved saare lidet om, hvad det endelige Resultat vil blive, bør have et særligt Indseende med denne Sag i vedkommende Bedømmelsesudvalg, og under Hensyn til den almindelige principielle Betragtning, jeg her har gjort gældende, mener vi, at det maa være det rigtige, at et af de af Rigsdagens fire store Partier valgte Medlemmer er Formand for Bedømmelsesudvalget, og det er det, nærværende Underændringsforslag tager Sigte paa.

Endnu skal jeg kun bemærke, at jeg har givet Underændringsforslaget den Form, det har, fordi det af Flertallet stillede Ændringsforslag var formuleret, som det var. Der kan vel rejses begrundet Tvivl om, hvorvidt den her valgte Formulering er grundlovmedholdelig. Grundloven foreskriver jo nøje Regler om, hvorledes Repræsentationen skal være, naar der er Tale om Fællesrepræsentation for Rigsdagen, for de i Rigsdagen samlede to Ting, Folketing og Landsting, og der burde derfor sikkert ogsaa vælges en Form, der tydeligt tilkendegav, at Rigsdagens Repræsentation i det nævnte Udvalg maatte vælges efter de Regler, der er fastlagt i Grundlovens § 45. Jeg har imidlertid, som sagt, valgt at stille Underændringsforslaget saaledes, som det er foreslaaet her, fordi Hovedændringsforslaget havde den Form, det havde, men jeg vil forbeholde mig eventuelt ved tredje Behandling at bringe Forslaget i Overensstemmelse med de Regler, som det efter min og mine Meningsfællers Opfattelse er nødvendigt at følge.

J. Oskar Andersen: Man vil kunne forstaa, at jeg som Ordfører for den konservative Partigruppe, som i Udvalget har deltaget sammen med Venstre i Affattelsen af Betænkningen, i det store og hele ganske tiltræder, hvad Venstres Ordfører har

bemærket som Begrundelse for vor Stilling til Flertalsforslaget. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, men skal kun, da der er fremkommet Udtalelser i Betænkningen og nu Udtalelser fra det ærede Medlem Hr. Wiinblad som Ordfører for Socialdemokratiet, komme med nogle Bemærkninger om mit Partis særlige Stilling til hele Udviklingsgangen i denne Sag, Løsningen af Nationalmuseumsspørgsmaalet, i de to Samlinger, hvori man nu har drøftet Sagen og søgt at komme til et Resultat og skaffe Museet den i saa høj Grad tiltrængte Bygning.

Jeg skal da først og fremmest udtale min Beklagelse af, at det ikke er lykkedes, at samle Rigsdagens Partier om en Sag, der i saa høj Grad er en Nationalsag. Jeg kan ganske underskrive de Ord, som jeg har udtalt tidligere, og som nu blev saa smukt citeret af det ærede Medlem Hr. Wiinblad, der oplæste mine Bemærkninger. Min Mening er ganske uforandret den samme: at det er en Skandale af Rang, hvis man ikke her kommer til et Resultat, der skaffer Nationalmuseet en brugbar og en god Bygning for dets uerstattelige Skatte. Netop derfor har det ogsaa været mit Partis Maal lige fra første Begyndelse at naa til et Resultat, men den samme Tanke synes ikke i lige saa høj Grad at have besjælet andre Partier, der nu taler om, at Flertallet her har stillet sig paa et Standpunkt af *politiske* Grunde, medens den ærede Ordfører samtidig oplæste Udtalelser af mig, som aldeles afgjort viste, at det ikke har været af politiske Grunde, men netop af samfundsmæssige Grunde, nationale Grunde først og fremmest.

Jeg beklager altsaa, at man i en Sag af saa stor og fremragende Betydning ikke er naaet til Enighed. Meningerne har i Udvalget, som det fremgaar af Betænkningen, staaet meget stejlt overfor hinanden, og der har været alvorlig Fare for, at der overhovedet ikke skulde naas en Løsning. Vort Parti har ønsket en *Løsning* og ikke en fortsat Diskussion, ønsket at naa til et virkeligt Resultat, og nu er det jo saa, som vi ogsaa har betonet fra Begyndelsen, da Sagen for første Gang var til Behandling i forrige Samling, at det bedste ofte er uopnaeligt, og at det mulige ikke just er det bedste, men at man maa tage det, som er muligt, naar man vil have en Sag gennemført. Derfor stillede vi os ogsaa i mit Parti fra Begyndelsen af forhandlingsvenligt overfor de forskellige Planer, der var fremme, netop for at naa til et Resultat, idet vi